

GYENESE IBOLYA

**A Fény a Hang és a Csend /kulcs a spirituális világokba/
/részletek/**

Három Hegyen túl

Mikor a testben már nem munkál a vágy,
A magasztos lép helyébe, a Lélek, ura a Háznak.

A fosztogatók, az öt tolvaj, melyek az Ő
távollétében birtokba vették az Úr házát,
Immáron erejüket veszítették.

A szeretet, mely beköltözött, fölemésztette
Mindazt, ami előtte kötözött.

A mámor, mely idézője eme öröm ittas
állapotnak, soha el nem múló.
A serleg túlcserdul az Ő borától.
Akár a kikelet, mely a tavaszi pirkadatkor,
madarak énekétől hangos, mely köszönti a Létet.

Pillangók szállnak a harmatos
Színpompás virágkelyhek szirmaira,
Hogy szomjukat oltsák, mielőtt
az első feljövő nap sugarai felszárítanák
Az értékes, friss harmatot.

Dalol az Ég, ring a Föld e lágú zenén.
Harmóniák harmóniája, Békesség a koronája,
illatos virágok a lábacska nyomai.

A Lélek szintjén nem nyílik szóra a száj,
csak a szív dala száll, úgy muzsikál, hogy felébred a vágy,
édes otthonunk hazavár, s Atyánk kitárt karjába zár.

Új Ég, új Föld

Egykoron dicső Magyarhon!

Átok sújt immáron,
Hős fiaid s büszke leányaid
Reménytől megfosztottan,
Szinte kiteszítottan hagyják
el határaid.

Nincsen hely, ősmagyar honban
Viperák fajzatai, eladták, elárulták
E nép lakhelyeit.

Ígéret földje letaroltatott, kietlen
Pusztá, sivár élet lakozik ott.
Földi létnek megrontója, adassék
Az Úr kezébe.

Mondjon ítéletet ő a zsarnok felett.
Adassék a Magnak elég erő, hogy kitarson.
Bölcsesség, hogy tisztán lásson.
Alázat, hogy több hibát ne halmozzon.
Az Úr kegyelme hozzon üdvösséget,
s Ő teremtsen békességet.

Az átok visszazáll, hogy lemossa a
Gyalázatot, mely miatt e nép bilincsben jár.
Ígéret földje az Úr adománya, de
Nem volt e nép jó gazdája.
Az Úr adta, majd elvette, s annak
Adja, ki méltó az Ő dicséretére.

A gonosz többé be nem teszi lábát,
Mert a szeretet szikrázó tüze
Égeti szét, ha csak a közelébe is lép.
Lakozik a bárány a farkassal, mert
Akkor ott minden összefér.
Várjuk az Új eget, új Földet – az Ő ígérete szerint.

Szem és a száj

Szemeim látnak, de ajkam nem akar szólani.
Ködös elme tisztán nem láthat, csak a vágyait.
A szív tudja, mit a száj nem akar kimondani.
Mikor pirkadni kezd, közel a reggel.
Ébredezik a természet.
Madarak énekétől hangos az ég:
Tarka, friss, harmatos rét hívogatóan tárul eléd.
Ó, Istenem! Meddig alszik e nép?
Perzsel a nap heve, de hogyan szólhatnék?
Mennék, kiáltanék, Testvérek, itt vagyok rég!
De hallgat a táj, csak a szív dala száll.
Magasröptű énekek, szépítsétek az életet!
Mint a harmat üdvözli a reggelt, búcsúztasd az éjjelt!

Mint csillagok az égen

A planétán felvillanó fények,
Emberi mértékkel mért, emberi lények.
Mint hulló csillag, úgy hullanak alá a remények.
Vágyak sokasága, lehúz a sötét éjbe.
Szorongva és félve testet ölt Fényed – a földi létnek.
A földi utazás elengedhetetlen része a felülemelkedésnek.
A tudat mélyén ködfátyol borítja elfeledett, isteni léted.
Embernek született Istenfiak, Istennők és más népek várják a kegyet,
Hogy megnyilatkozzon a Mindenek Felett Való,
és elhangozzék a „hazahívó” szó, a „Szent Ige”

Változások

Hol a remény felsejleni látszik,
mint ahogy a nap kel a hegyek fölött a látóhatáron,
úgy tűnik el az éjszaka sötétje és az álom.
S a napfelkeltével világos lesz minden a Világon.
Ekkor is ugyanaz minden, csak a látás más.
A fényben járó bevilágítja a sötétet –
Mennyi harc és küzdelem ára mindezeknek.
Megvédhet téged a hótól, a fagytól egy meleg kabát
Vagy egy meleg ház, de igaz valódra ki vigyáz?
Ember! önmagadtól ki véd meg? ha elönt a harag meg a düh,
Vagy alattomban behálóz a sóvár kéj és a bűn?
Tomboló vad erők uralják a testet, elméd nyughatatlanul cikáz,
követelve a megvalósulást.
Ismét csapdába esel,
majd a szenvedés, mely testi fájdalmat és eltorzulást okoz, kí-
nodban sírsz, könnyörögsz, imádkozol.
Ekkor a Szeretet rád figyel, a kegyelem kiárad.
Vedd észre, te nép, közbenjáró nélkül nincsen tiszta Lét,
a remény csak alant marad.
A Szív tisztasága nélkül nincs felülemelkedés.
Hiába az okoskodás, bűbáj és praktikák, nem segít át sem itt,
sem a haláltusán.
Az életek és halálok kereke csak forog tovább,
mígnem ráébredünk önvalónkra,
egy Tökéletes Szent segítségével, kit maga a Teremtő küld ér-
tünk, hogy visszataláljunk Örök Hazánkba.
Csak az Ő földi pólusa képes a vágyódó lelket összekötni Isten
Fényével és Hangjával, vagy a Szent Igével, Naammal,
Shabddal.
Ez az egyetlen út.